

ANY LIII. - BATALLADA 2722

BARCELONA

20 DE AGOST DE 1921

(0/38)

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagossi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'HOMA DE LA SORT

—Jo sí que he fet bones! .. He anat a pescar bacallà, i m'ha sortit una cartera.

Els escolanets

En Maura va constituir un dia el «ministeri nacional», que era un ministeri de caps de partit. Fou allò una parròquia en la qual tots els capellans eren actors. Ara, al revés, ha constituit un ministeri d'escolanets. El veritable rector és En La Cierva. El mateix Maura, tant gran com és, li fa també d'escolanet humil.

En La Cierva té la cartera de Guerra—la més important en aquests instants greus—i la de Foment, per a la qual ha designat un apoderat fidel. Té, a més, altres confiances. En Maura és l'home decoratiu del Govern. En La Cierva és l'home actiu. El mallorquí presideix. El murcià dirigeix.

Que les pobres esquerres espanyoles no gosin mai més a posar el vet a cap polític! Aquell «Maura, no», i aquell «La Cierva, tampoc» han estat incapços de fer durar l'ostracisme dels dos homes del 1909. Ja fa temps que l'ostracisme està trencat. Però avui l'estrella dels dos polítics, el de Mallorca i el de Múrcia, brilla amb més força i poder que mai. I en les hores vermelles que travesssem, això no pot ésser de bona astruguesa.

Allà va la colla de la nova parròquia... Una patum, un rector i una renglera de escolanets...

Un moment interessant

Les circumstàncies i la seva movilitat han fet sempre del senyor Cambó un home interessant en política. Constituí el ministeri Maura, ell, absent, segueix essent una incògnita que divideix a la gent en opinions contradictòries. Acceptarà la cartera de Hisenda? La rebutjarà?

L'accepti o no, restarà evident que l'affirmativa o la negativa han depengut de la voluntat del senyor Cambó, no pas de la coincidència o disparitat del pensament de Catalunya davant de la guerra del Marroc. Un periòdic nacionalista i castellà ha insinuat que el pensament de Catalunya és advers a l'acció bèlica, i que no accepta el protectorat més que com una acció civil, sostinguda per les relacions mercantils i les avantatges materials que pot donar an els moros nostra civilització incipient.

No ho dubtem que aquest sigui el pensament de Catalunya, però confessem que resta amagat sota fícieres oficials i perentòries. La premsa barcelonina ha parlat com en anys memorables i fatídics. La premsa de Madrid ha fet un so més cordial. Les úniques manifestacions són les patriòtiques. Les subscripcions creixen. Se parla fins d'un terci de voluntaris catalans. Aleshores un diari, que no és precisament unitari, demana per a ell l'honor d'offerir la bandera.

Síntomes, batecs, iniciacions, lo que's vulgui, però l'aparència d'una conformitat amb l'acció marroquina ex-steix. Se dirà que, en tot cas, no hi ha unitat en el pensament de Catalunya. Cert, però el pensament hostil a la conquesta del Riff ha sorgit ara, que no estava pas articulat, ni havien els nacionalistes, els governatius, afermat una oposició anti-africana, com els republicans—excepte el senyor Lerroux i els socialistes.

Nosaltres creiem que la solidaritat tònica amb l'acció africana, se deriva de la transformació que ha sofert l'esperit de Catalunya. Hi ha en ell la decisió de sostener l'ordre actual, no ja en els seus fonaments classicistes, sinó en totes les seves accidentalitats; i Afrika no és més que un matí d'aquest ordre que precisa mantenir encara que's discrepi en doctrines i en procediments de colonització.

Aquest, i no pas altre, és el veritable pensament de Catalunya. An aquesta necessitat d'articulació nacional apel·larà el senyor Cambó per a acceptar la cartera. Ell sap prou el sentiment de Catalunya, però també el pensament de Catalunya. I quan parli de ordre, d'autoritat, de jerarquies nacionals, gairebé tothom posarà un assentiment a les seves paraules.

PARADOX

Que hi posin el senyor Sala!

O sentiu, homes del pla i de la muntanya, un brugit estrany i imponent que passa aquests dies per damunt de Catalunya? Doncs és el brugit dels planys, les protestes, els renecs i les maledicències que llenyen els homes de la Unió Monàrquica Nacional.

Els de la U. M. N. estan indignats, i tenen raó que els sobra. No solament treuen foc pels caixals, sinó també pels narius, com cavall del comte l'Arnau.

En Cambó, ministre! Ministre altre vegada! No se sap encara si acceptarà la cartera. Pero per al cas és igual. Si no l'accepta, serà perquè no la voldrà. La bofetada que a l'U. M. N. ha pegat En Maura ha inflat i envermellit les galtes dels capdavanters de la Societat «La Espaniolista Catalana», que té per president del Consell d'Administració al senyor Sala i per gerent al marquès de Olèrdola.

Els vinga defensar la pàtria en perill contra els catalanistes, i aquests reben una vegada més els dolços bombons del poder central! De què haurà servit aquell telegrama heroic que el senyor Sala va enviar al rei en saber-se els dolorosos fets de Melilla?

La indignació és terrible aquests dies en el pis d'aquell carreró sense sortida de la Plaça de Catalunya. Es parla de resolucions energèques. El més furient és el senyor Fournier, que té comptes personals a saldar amb el senyor Cambó. Es diu que el marquès d'Olèrdola, davant la bofetada, vol empassar-se. Per molt menys és va empassar Abd-El-Krim.

En canvi, el senyor Sala està aclaparat. El cop l'ha deixat estemordit. Però al seu entorn, uns quants viatjants de Terrassa, jovent tranquil, donant per segur que En Cambó no acceptarà la cartera, demanen amb grans crits que facin ministre de Hisenda al senyor Sala.

Que hi posin al senyor Sala! Es un desagravi urgent i un premi merescudíssim. An En Caralt, que és un sabata—parlant amb perdó—el ferèn comte i ministre. I an En Sala, per ara, ni ministre ni comte. Demanem, com els viatjants de Terrassa, que posin al ministeri de Hisenda al senyor Sala, el nostre delicios cotic de gec i tartaneta, que una vegada va anar a la Conferència del Treball de Washington i que'ns ha explicat tres mil vegades aquesta glòria seva.

FULMEN

Més Maura

O hem tingut mai, ni tenim encara avui gaire fe en el senyor Maura. Reconeixem que posa bona intenció en les coses; que és d'una honradesa absoluta; que té una serietat, rara en un polític espanyol. Malgrat totes aquestes qualitats, el seu pas pel poder, en les diferents vegades que l'ha obtingut, mai s'ha assenyalat per un d'aquests èxits que deixen record en l'història d'un poble. La vida política d'En Maura, és una cadena de fracassos.

Ni governant amb gent adicta, ni presint un Ministeri ha pogut fer res de profit l'il·lustre mallorquí. Si ni amb incondicions, ni amb eminències ha sortit airós, què podrà fer avui amb un ministeri fet de caritats?

Nosaltres, que no som devots d'En Maura, voldríem veure'l sortir airós de la difícil situació actual, i si estés de la nostra mà el donar-li els elements necessaris per al èxit, els hi donaríem de bona gana. Cal confessar que aquests elements mai els ha tingut, perquè mai se li han deixat triar els homes per a formar un bon ministeri. Unes vegades, ha tingut d'escollir-los en el camp limitat del seu partit; altres vegades, s'ha vist obligat a carregar amb les carbasses més grosses dels altres partits; sempre ha tingut de sometre's a les exigències de la política.

En la difícil situació actual, l'almoïna de patriotisme que En Maura ha demanat als partits centristes no li servirà de res. Lo positivament patriòtic hauria sigut donar-li llealment tot l'apòi que necessités, però deixar-li triar, encara que fos fora de la política, els homes veritablement ben preparats per a desempenyar els diferents ministeris. El donar-li cada fracció un home del seu pilot, no treurà an En Maura de cap desempenyo i més aviat entrebancarà l'obra que vulgui realitzar.

Dubtem que amb aquest cobrellit de retalls, pugui En Maura capejar al toro difícil que té davant seu i ens dol de veres perquè, pel be d'Espanya, voldríem que En Maura fos un gran home i per a que pogués demostrar ho desitjariem veure'l rodejat durant un parell d'anys de tots aquells elements que poden constituir una garantia d'èxit. A veure si a l'últim ens convencen de que anem equivocats al negar, com encara neguem, al senyor Maura les condicions d'un bon home de govern.

JEPH DE JESUPUS

La sort dels quefes polítics

En política, hi ha ben poques coses tan admirables com el corregionalisme, si ho és de bona fe; de veritable pasta d'agnus.

Que's tracta d'un corregionalisme radical, per exemple, i esclata una crisi?

Ja tenim el quefe, En Lerroux, fent el nas, passant i repassant per davant de les fines-pretetes de Palau, en espera de que des de les més enlairades esferes, se'i cridi a exposar la seva opinió.

I el corregionalisme, que s'allistà en el partit per lo que aquest tenia de revolucionari i oposicionista, es nota orgullós i satisfet al pensar en la possibilitat de que d'uns fines-pretets de la regia estança surti una veu que dugui amb dolcesa.

—Entra.

Lo curiós és que el corregionalisme que això espera, trobaria perfectament que de apuntar a algú la possibilitat només, de que entre els prohoms consultats pel quefe del Estat pogués complir se-hi En Lerroux, respongués aquest airadament:

—Jo, pujar mai aquella escala? Què s'han pensat? El meu lloc és a la plaça pública. Entre els meus. Si hi ha qui no em coneui encara, assabenteu-lo de que no aniré al Palau, com no siga en calitat d'estadant meitat per la voluntat del Poble!

En aquest, com en l'altre cas, aplaudiria el corregionalisme radical de bona fe, que es un xai que no té preu, un perfecte beneító del cabaç.

Constí que en servir-nos del corregionalisme radical, hem volgut només posar un exemple, segons ens hem cuidat de fer constar.

En realitat, lo que hem dit del corregionalisme radical, pot aplicar-se al jaumista, al dinàstic, al regionalista, etcetera.

Que En Cambó persegueix a sang i a foc an En La Cierva, jurant que amb aquest no és possible ni l'anar a aplegar monedes de cinc duros?

—De primera!—crida el regionalista que vota demà.

Que passades mes hores, es tracta de que En Cambó i En Maura formen en un mateix ministeri?

—Encantat de la vida...—diu el corregionalista regionalista, que dit siga en honor seu, ni abans, ni després s'ha permès la més lleu reserva en expressar el pensament.

Si En Cambó va arribar a la cartera d'Hisenda, s'ens mostrerà el bon corregionalista regionalista, més que content, satisfet per a lo infinit...

Si per tractar-se d'un ministeri de tercer o quart ordre, d'estar per casa, que diríem, delegués el càrrec an En Pagès i Rueda, veuriem el corregionalista regionalista, celebrar admirat l'acudit del leader.

Sortosament, de la credulitat i la sumisió del corregionalisme de bona fe, n'hi ha per a temps.

De lo contrari, què seria dels caps polítics, que disposen i manen a la gent, com si es tractés de remats de bens?

Aquest número ha passat per la censura governativa

A caseta, i ben quiets

Hi despedir al Allendesalazar i demés companys martres, ha tingut La Epoca una florreta per a cada un dels deus senyors que arran de la desaparició d'En Dato s'encarregaren de fer la felicitat dels espanyols.

Un esperit meticolós, un llepa-fils, trobaria, potser, que l'enterrament dispensat pel diari conservador als ministres que han deixat d'esser-ho ha resultat un bon xic migrat. Que no ha correspost l'elogi pòstum a lo que del encensar màxim del conservadurisme hi havia dret a esperar.

Tant se val, pel cas. El fet és que ha tingut La Epoca un compliment per a tots i cada un dels deus infelics caiguts en lo més compromès i més dur de la lluita, de la que surten sense pena ni glòria. Mala cosa per a un escamot aplegat al voltant del soldat inconegut.

D'aquest, de l'Allendesalazar, assegura La Epoca, que sacrifica la vida tranquila que menava, per a servir a la Pàtria, per a la que ha treballat sense ombra d'anhel, ni profit particular.

D'En Bugallal, que ha passat en dos anys, gairebé per tots els ministres, que ha passat la seva docilitat i el seu esperit d'obediència.

Del viscompte d'Eza, que ha fet honor a la seva rectitud de criteri i a la seva cavalleria.

Del marqués de Lema, que ha prestat els seus serveis diplomàtics a quatre governs, sense interrupció.

D'En La Cierva, que ha posat el seu talent i la seva energia en acreixentat i difundir la riquesa pública.

D'En Fernández Prída, que ha sigut la seva única preocupació, la defensa nacional.

Del comte de Lizárraga, que deixa al ministeri del Treball una munió de projectes que denoten el seu coneixement en matèria social.

Del senyor Aparicio, que alaba La Epoca el caràcter i la bona intenció.

Tocant als senyors Wais i Ordóñez, es dol

de que l'escàs temps que han desempenyat les carteres els hagi privat de manifestar la seva competència i la seva preparació.

Així acaba el solet de que parlem, que no té altre mèrit als nostres ulls, que el d'haver-nos recordat els noms dels ministres, que havíem ja oblidat, amb tot i tractar-se de veritables eminències.

Conformes del tot, amb lo afirmat per *La Epoca*.

Bons senyors aquests ex ministres, i millors patriotes, promptes a sacrificar-se pels interessos i la vida dels demés.

Que prenguin lo que vulguin... i que reposin de les fatigues del càrec.

Que si pot ésser, no tornin a la vida pública fins i a tant que nosaltres els avisem.

Espurnes

DES DE VILAGROGA

L'empiocament de la Riteta que, de primer entuvi, no tenia altre aspecte que el de una lleugera indisposició, esdevingué de cop-i-volta una febrada ben terrible que adquirí, amb gran rapidesa, proporcions alarmantíssimes.

Ai, que'm vel... ai, que tincl... ai, que m'agafal... —el cas és que, portant de guia a En Tòfol, ja'm tenen carretera enllà, devorant quilòmetres, fins arribar a Vilablava, residència del *gaieno* que visita a tots els malats d'aquestes rodalies.

Coixejant i esbúfegant, faig l'entrada a Vilablava i a la casa on viu el metge m'en-camino incontinent. Pregunto per ell i una senyora que a la cuenta seria la seva mare, em respon amb molta amabilitat:

—No hi és, ha sortit a trenc d'aua a pes-car anguiles i no estarà de retorn fins a les altes hores de la nit. No obstant, si l'assumpte revesteix veritable urgència pot arribar-se a cal apotecari, que és un minyò forçà ent-nimentat i podrà tal vegada donar-li el remei que li fa manca.

Em dirigeixo de dret a la farmàcia de mano pel dueño del establiment i un vellet que estava fent píndoles darrera del taulell, em contesta tot continuant la seva tasca...

—Avui si que no l'hi troben pas el meu fill, és a la fira de Vilaverda i com que ballen sardanes... saben? el xicot que és un ferm entusiasta de la nostra dansa, ha volgut anar a puntejar-les.

En Tòfol, que presenciava aitals contrariets, m'insinua que qui sap si el menescal podria fer-hi alguna cosa. Remembrant la adagia aquell de que «molts cops els boigs fan bitlles», cap a cal menescal m'has dit. Mes tampoc varem trobar-lo. Segons ens comunicà la seva dona l'esmentat funcionari havia tingut precisió de sortir de bon matí, al objecte de practicar l'autopsia al burro del senyor rector que, al dir de llengües verinoses, morí repentinament el dia abans a causa d'un enfit de pa de figa.

No veient ja res a fer i sense coratge per a empêndre el viatge de retorn a peu, vaig contractar una tartana, vaig «amollar» un bitllet dels de 25 llagrimetes i altre volta a Vi aggroga a tot galop.

Sorosament, en arribar a l'era de can Bunyagues, que és un quart abans d'entrar al poble, vegèrem a la Calamanda que ens esperava amb el rostre rialle.

—Tranquilitzis, senyoret, que ja no hi ha perill —digué la bona dona— i per a que se'n convenci —afegi— en ésser a casa li presentaré el comprobant justificatiu de que tot ple-gat no ha sigut res més que una afàrida d'albercocks.

Com que em consta que la Calamanda no diu gaires mentides, ses paraules foren per a mi un balsam consolador; més, ai! al topar-me de nou amb la Riteta, si em descuido en desmaio, car vaig adonar-me de que, amb fruició ratllana quasi bé en deliri se n'estava menjant tres alhora, empassant-se els respectius pinyols.

Ah, dones, dones!

Convocats per les autoritats locals i amb el fi d'organitzar diversos actes per a la propera Festa Major, l'altre nit varen reunir-se a cala vila els majors contribuents.

Després d'una acalorada disputa sobre el detall dels comptes de l'any passat, s'acordà el nomenament d'una Comissió de festeigs, integrada per les més notables capacitats.

Fins aquí no hi tinc res que objectar, ans al contrari, coralment aplaudeixo tal acord; ja que en els temps que correu lo que menys pot fer-se és cercar la manera de dis-treure les nostres penes.

En lo que no puc prestar conformitat i amb tota la energia de la meva ànima en protesto, és l'atrevidament que ha tingut la esmentada Comissió d'enviar-me per conducte d'En Patilles, que ve desempenyant actualment els càrrecs de sereno, carter, escolà, pregoner, agutxil, fòsser... y otros que seria protijo enumerar, la carta que, per alegria de vostès, em prenc la molesta de copiar literalment.

Diu així:

Ilustrísimo señor Campanero: onrrados por el pueb'o cuan el nombramiento de la Comisión de Festejos para la proxima Fiesta Mayor, nos tomamos la libertad describirle la presente por la que lacemos saber:

que sabiendo que osté sabe escribir muy y sabendo tan bien cun buen escr. b.dor como osté sabrà asert quedart bien al pueb'o que nos a onrrado cuan su cuanflanza, es por lo que sabemos que osté se d'norá acatar encargo que lacemos que confeccione el programa de los Festejos para la proxima Fiesta Mayor.

Sabemos que osté sabrà preciart la gradisimiente de estos umildes suyos que lo son: José Caparrós (a) Matamoros; Ramon Capideus (a) X'c de cala Quima; Juan Capafosol (a) Llepagots; Sidro Capsigró (a) Grata-pigas.

No se si aquests caps de suro s'han creut pendre'm el pè: si és així, jo'ls asseguro que'ls vaig a regalà un puro molt més amargant que el fel.

De tots modos penso contestar la seva missiva, si bé abans conferenciaré amb En Patilles ja que, segons En Tòfol, per sis raïlets i una copeta d'Anís del Mono, em facilitarà més dades dels que necessiti.

I prou que questa setmana la mussa està molt de broma i si des gust a la ploma fins omplia LA CAMPANA. Salut, humor... i paciència per a esmer-sar-la en la lectura d'aquestes insubstancialitats vilagroguines, és lo que verament els desitja En

TATIS

Don Melquiades, empipat

(MONÒLEG)

—Apurar, cielos, pretendo com és que'l destí pervers les ha dades per rifar-se'm del mode que ho està fent des de que del reformisme sóc el capitost suprem i figura a la vanguardia dels grars oradors moderns.

D'on me pervé tanta pega? ¿Qué he fet, Júpiter potent, perquè sempre tot me surti completament al revés, i els millors plans se m'esguerrin i, nou Tàntal, quan ja em crec tení el turró prop dels llavis, el vegi soptadament, reculà i desapareix! com si el vent se l'emportés?

Això d'ara, per exemple. S'ha vist fracàs més complert? La situació se'n va en orris: és precis formà un Govern de gent apta i escullida; però, com sempre es sol fer, abans es consulta als asos, perquè diguin francament a qui s'ha de dar la vara. D'ales, ja heu vist lo que s'ha fet!... S'ha consultat a tot biixó; a tipus que evidentment, no són bons ni per cordar-me les sabates; a rucs vells, a mòmies mig consumides... i a mí no, a mí no! Per què? No és això una picardia? ¿No és riure's del meu talent i donà a entendre a les masses que jo aquí no pinto res?...

No; aquesta no la perdono: m'han lessonat de ple a ple, m'han posat quasi a l'altura d'un infeliç president d'un cassino de districte o d'un diputat novell, i per això jo no hi passo, cal... No faltaria més!

Jo vull ser primer ministre... o bé segon... o tercer; jo necessito depressa realitzar aquest viu anhel i calmar la greu frisança que ja des de jovenet sentia dins de les venes per figurà i ser poder.

Per lo tant, prou!... No tolero que se'm prengui més el pell!... Esperaré amb freda calma

uns quants mesos; cinc, sis, set, però si en la venidera crisi, al formar-se el Govern no's compta amb mi... ¡que ho recordin en cert palau que jo sé!, ja no escolto més promeses ni poso fe en juraments: en que la nació s'enfonzi, en que caigui tot el cel, resoltament, me la cuerto... i mai més en fico em res.

C. GUMÀ

REPICS

Nostres diàriaires empaitaren l'altre dia an En Puig i Cadafalch

Volen els «chicos de la prensa» que el President fés algunes declaracions sobre la situació del Marroc.

L'home permanesqué hermètic.

—No puc opinar—els va dir.—No havent-hi llibertat, no vui dir res. Pero «consti que del Marroc en trec bones ensenyances. Callo, pero aprenc.»

Al sortir de la famosa interviu, els periodistes comentaven:

—Què deu haver volgut dir amb això de les ensenyances?

—Vol dir que l'home aprèn... que convé ésser amic dels moros de la Mancomunitat.

Tots aqueixos dies, els catalans havem estat amb l'ai al cor.

Sabíem que En Maura havia ofert an En Cambó la cartera d'Hisenda—que és la que pesa més, perquè és la que enclou els bitllets de Banc—i En Cambó no contestava.

Perquè no deia res En Cambó?

En Cambó era als mars del Nord... i es clar se li glassà la veu.

Darrera hora!

Gran noticia!

Es diu que, en cas de que En Cambó o En Ventosa acceptin un lloc en el gabinet d'En Maura o siguin en el «ministerio de la revancha», a les oficines de la «Lliga» es reclutarán voluntaris pel Marroc.

A la Plaça de la Cucurulla s'obrirà un «banderín de enganche» capitanejat per En Bofill i Matas.

Visca En Prim!

En un magnífic discurs que va fer als «Jocs Florals» de Gràcia, el lligaire Agulló diu que la culpa del desastre del Marroc no la tenen pas els generals ni els polítics espanyols.

—Sabeu qui la té... —crià amb veu estentòria— La teniu tots vosaltres; perquè no useu del dret de ciutadania; perquè el dia de les eleccions no aneu de bon dématí a votar pels regionalistes...

En Pol podia haver afegit:

—Pels regionalistes, que després fan trajició al poble català, anant de braçet amb els més funestos polítics madrilenys.»

Mostra frapant de vigoria.

Ben aprop dels vuitanta anys acaba de casar-se en aquesta ciutat, per segona vegada, l'ex general carlista, En M. Llorens i P. avui encara home de confiança dels que segueixen a don Jaume. La nívia sempre tindrà uns vint-i-cinc anys de menys que el nuvi.

Tenim entès que la cerimònia fou beneïda pel fill del contraient, actualment beneficiat de la Mercè i quasi promès, en llur joventesa, de la que ara ha passat a ser-li marastra.

La ditxosa parella, es diu que, per a celebrar llurs noces, farà una *tournée* per les muntanyes que recorregué el nuvi al costat de don Carlos en la darrera guerra carlina.

Fem vot a una llarga i fruitosa lluna de mel! Amén.

Ara que se sap p' a p' la magnitud del gran desastre, ara es quan la gent sembla mostrarse més plena de «tansemens» i de indiferència.

Cada hu es passa les penes a casa seva —els que han rebut del carpó— però, collectivament, el poble es mostra masell, atuf, ximple.

Benaventurats els pobres d'esperit, i els pobres de butxaca.

Cada poble té els governants que's mereix.

Ha mort el rei Pere, de Sèrbia.

Fou gran, fou senzill, fou noble; fou un soldat digne de la valenta terra que defencà sempre.

Quan la gran guerra demostrà ésser un gran nacionalista i un heroí.

D. E. P.

Llegim:

«En el expreso de Francia llegó ayer el ex ministro señor Ventosa.»

La olorea del puchero.

Com que si En Cambó no vol la pilota de l'olla, es diu que l'oferten an ell.

Es En Sienquedal!

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUILLA, calle del Olm, número 8

Xoca-lai!... Tu ets el moro d'allà i jo sóc el moro d'aquí.

ATENCIÓ: Aquesta publicació està destinada a la divulgació d'informació i d'opinió. No s'admet la divulgació d'informació i d'opinió.

L'ESPECTRE DAVANT LA FAM DE RUSSIA

— Apiadeu-vos dels pobles, que ells no foren culpables de la guerra